

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku po rozpoznaniu czterech połączonych do wspólnego rozpoznania spraw z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę:

I. w sprawie o zapłatę 3.740,76 złotych,

- zasądził od pozwanego kwotę 3.740,76 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 805,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w pozostałym zakresie powództwo oddalił, przyznał biegłemu P. J. wynagrodzenie za uzupełniającą opinię ustną w kwocie 163,97 złotych, którą to kwotę nakazał wypłacić z zaliczki zapisanej pod poz. ks. dep. poz. 411150308/Z z dnia 9 czerwca 2015 roku oraz zwrócił ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 134,63 złote tytułem zwrotu części nieuiszczonej zaliczki;

II. w sprawie o zapłatę kwoty 1.277,35 złotych,

- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.277,35 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 261,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

III. w sprawie o zapłatę kwoty 761,38 złotych,

- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 761,38 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 236,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

IV. w sprawie o zapłatę kwoty 1.795,80 złotych,

- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.795,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 707,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Powyższe rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W sprawie o sygn. akt V GC 715/14 w dniu 11 sierpnia 2013 roku na skutek kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki M. (...) nr rej. (...), rok produkcji 2001, stanowiący własność T. Ś., który go użytkował. Poszkodowany zgłosił szkodę do (...) S.A. z którym umowę odpowiedzialności cywilnej zawarł miał sprawca kolizji. W dniach 16 sierpnia 2013 roku i 25 września 2013 roku ubezpieczyciel sporządził kalkulację naprawy samochodu, który był naprawiany w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na mocy umowy zlecenia z dnia 13 września 2013 roku. Warsztat sporządził kalkulację naprawy, którą wyceniono na kwotę 18.193,93 zł brutto; na taką też kwotę wystawiono fakturę VAT nr (...). Poszkodowany w dniu 13 września 2013 roku w drodze umowy cesji przeniósł na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością wierzycelność z tytułu naprawy samochodu marki M. (...), która przysługiwała mu w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. W dniach 24 października 2013 roku oraz 11 grudnia 2013 roku pozwany wpłacił na rzecz (...) kwoty odpowiednio 6.196,77 złotych oraz 8.491,38 złotych z tytułu odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z kolizją. W dniu 19 grudnia 2013 roku (...) przełała w/w wierzycelność wobec pozwanego ubezpieczyciela na stronę powodową. Pismami z dnia 19 grudnia 2013 roku oraz z dnia 16 sierpnia 2013 roku strona powodowa wezwała stronę pozwaną do uregulowania należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

W sprawie o sygn. akt V GC 765/14 Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 stycznia 2014 roku na skutek kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki S. (...) nr rej. (...), rok prod. 1999, stanowiący własność H. F. i K. S., którzy

go użytkowali. Poszkodowani zgłosili szkodę do (...) S.A., z którym umowę odpowiedzialności cywilnej zawartą miał sprawca kolizji. W dniach 17 stycznia 2014 roku i 31 stycznia 2014 roku ubezpieczyciel sporządził kalkulacje naprawy samochodu. Samochód był naprawiany w A.- (...) na mocy umowy zlecenia z dnia 15 stycznia 2014 roku. Warsztat sporządził kalkulację naprawy, którą wyceniono na kwotę 5.835,14 zł brutto; na taką też łączną kwotę wystawiono faktury VAT nr (...). Poszkodowani w dniu 15 stycznia 2014 roku w drodze umowy cesji przenieśli na A.- (...) wierzytelność z tytułu naprawy samochodu marki S. (...), która przysługiwała im w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. W dniach 10 lutego 2014 roku oraz 5 marca 2014 roku pozwany wpłacił na rzecz A.- (...) kwoty odpowiednio 1.108,24 złotych oraz 3.449,56 złotych z tytułu odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z kolizją. W dniu 12 marca 2014 roku A.- (...) przelał w/w wierzytelność wobec pozwanego ubezpieczyciela na stronę powodową. Pismami z dnia 12 marca 2014 roku oraz z dnia 4 kwietnia 2014 roku strona powodowa wezwała stronę pozwaną do uregulowania należności wynikającej z faktur VAT nr (...).

W sprawie o sygn. akt V GC 1070/14 Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 13 lutego 2014 roku na skutek kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki F. (...) nr rej. (...), rok prod. 2012, stanowiący własność A. M., która go użytkowała. Poszkodowana zgłosiła szkodę do (...) S.A., z którym umowę odpowiedzialności cywilnej zawartą miał sprawca kolizji. W dniach 3 marca 2014 roku i 19 marca 2014 roku ubezpieczyciel sporządził kalkulacje naprawy samochodu. Samochód był naprawiany w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na mocy umowy zlecenia z dnia 15 marca 2014 roku. Warsztat sporządził kalkulację naprawy, którą wyceniono na kwotę 2.177,39 zł brutto; na taką też kwotę wystawiono fakturę VAT nr (...). Poszkodowana w dniu 15 marca 2014 roku w drodze umowy cesji przeniosła na (...) wierzytelność z tytułu naprawy samochodu marki F. (...), która przysługiwała jej w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. W dniach 24 marca 2014 roku oraz 28 marca 2014 roku pozwany wpłacił na rzecz (...) kwoty odpowiednio 816,22 złotych oraz 599,79 złotych z tytułu odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z kolizją. W dniu 24 marca 2014 roku (...) przelała w/w wierzytelność wobec pozwanego ubezpieczyciela na stronę powodową. Pismami z dnia 25 marca 2014 roku oraz z dnia 22 kwietnia 2014 roku strona powodowa wezwała stronę pozwaną do uregulowania należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

W sprawie o sygn. akt V GC 1226/14 Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 17 marca 2014 roku na skutek kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki V. (...) nr rej. (...), rok prod. 2011, stanowiący własność (...) w P.. Poszkodowana zgłosiła szkodę do (...) S.A., z którym umowę odpowiedzialności cywilnej zawartą miał sprawca kolizji. W dniach 18 marca 2014 roku i 2 kwietnia 2014 roku ubezpieczyciel sporządził kalkulacje naprawy samochodu. Samochód był naprawiany w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na mocy umowy zlecenia z dnia 17 marca 2014 roku. Warsztat sporządził kalkulację naprawy, którą wyceniono na kwotę 11.033,11 złotych brutto; na taką też kwotę wystawiono fakturę VAT nr (...). Poszkodowana w dniu 17 marca 2014 roku w drodze umowy cesji przeniosła na (...) wierzytelność z tytułu naprawy samochodu marki V. (...), która przysługiwała jej w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. W dniach 4 kwietnia 2014 roku oraz 18 kwietnia 2014 roku pozwany wpłacił na rzecz (...) kwoty odpowiednio 5.149,41 złotych oraz 6.793,90 złotych z tytułu odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z kolizją. W dniu 15 kwietnia 2014 roku (...) przelała w/w wierzytelność wobec pozwanego ubezpieczyciela na stronę powodową. Pismami z dnia 15 kwietnia 2014 roku oraz z dnia 22 maja 2014 roku strona powodowa wezwała stronę pozwaną do uregulowania należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

Powyższe stany faktyczne Sąd Rejonowy ustalił wyłącznie w oparciu o dokumenty prywatne przedstawione przez strony procesu, które uznał za wiarygodną podstawę dokonanych ustaleń, a ponadto brak było podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Ponadto Sąd I instancji wziął pod uwagę opinię biegłego sądowego P. J..

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przyjął art. 822 § 1 k.c. i w art. 363 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c.

Spór w niniejszych połączonych sprawach dotyczył wysokości kosztów naprawy uszkodzonych samochodów. Strona pozwana nie kwestionowała co do zasady swojej odpowiedzialności względem powoda za zaistniałe w dniach: 11 sierpnia 2013 roku, 15 stycznia 2014 roku, 13 lutego 2014 roku oraz 17 marca 2014 roku szkody, podnosząc jedynie, że roszczenia powoda nie były uzasadnione w świetle „przeciętnych” stawek obowiązujących na rynku lokalnym za naprawę pojazdów. Z tego powodu tylko częściowo przyznała i wypłaciła odszkodowanie, weryfikując stawki napraw

do kwoty 85,00 złotych netto za 1 roboczogodzinę w zakresie pojazdu marki S. (...) oraz do kwoty 90 złotych netto za 1 roboczogodzinę w zakresie pozostałych pojazdów.

W przedmiotowych połączonych sprawach oczywistym jest, iż poszkodowani mieli prawo do naprawy uszkodzonych pojazdów. Naprawy okazały się niezbędne do przywrócenia funkcji używalności technicznej samochodów. Ponadto, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012/9).

Odnosząc się do tej spornej kwestii Sąd Rejonowy zaznaczył, iż w przypadku ustalania wysokości odszkodowania zasadą jest, iż przyznaje się je według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot profesjonalnie zajmujący się naprawą samochodów. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003, III CZP 32/03, OSNC 2004/ 4/51).

W przedmiotowych połączonych sprawach poszkodowani dokonali naprawy uszkodzonych samochodów w wybranych przez siebie lokalnych warsztatach naprawczych. Podkreślić należy, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Ponadto poszkodowani przedstawili ubezpieczycielowi odpowiednie faktury określające koszty naprawy pojazdów. Odpowiednie wydatki przez poszkodowanych zostały zatem już poniesione. Zważyć należy, iż w rozpatrywanych sprawach pozwany nie kwestionował wiarygodności faktur, należy zatem przyjąć, iż uznał zarówno zakres przedmiotowy jak i metodę naprawy. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego jeżeli ubezpieczyciel po zgłoszeniu mu przez poszkodowanego faktu wystąpienia szkody akceptował rzeczowy zakres napraw i metodę takich napraw, co miało miejsce w przedmiotowych połączonych sprawach, to poniesione przez poszkodowanego koszty odpowiadające wspomnianemu zakresowi napraw i metodzie naprawy trzeba będzie zaliczyć do kategorii niezbędnych kosztów napraw, gdy przywrócony został stan używalności pojazdu przed uszkodzeniem. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu (cyt. wyżej uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03).

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej rozważania dotyczące niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy Sąd Rejonowy wskazał, posiłkując się przedstawionymi przez powoda fakturami VAT oraz opinią biegłego, że (...) sp. z o.o. oraz A.- (...) jako lokalne warsztaty wybrane przez poszkodowanego stosowały jednolite stawki wynagrodzenia za usługi naprawy blacharskie i lakiernicze w wysokości odpowiednio 165/175 złotych netto oraz 145/155 złotych netto. Wprawdzie jak wskazał Sąd I instancji stawki te mieściły się w górnych granicach stawek stosowanych przez lokalne warsztaty naprawcze, jednak skoro były one faktycznie stosowane przez omawiane warsztaty, to oznacza, że miały charakter rynkowy i brak było uzasadnionych podstaw dla obniżenia żądanych przez powoda kosztów naprawy tylko z tego powodu, że naprawę wykonały warsztaty nieautoryzowane.

W kontekście przedstawionych wyżej rozważań Sąd Rejonowy uznał za uzasadnione stanowisko, iż skoro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz A.- (...) jako warsztaty naprawcze prowadzą działalność gospodarczą na terenie P., stosując stawki roboczogodzin w wysokości odpowiednio 165/175 złotych netto i 145/155 złotych netto, to oznacza, że w ten sposób kształtują lokalne ceny usług napraw pojazdów, co z kolei potwierdza, że wskazane stawki mają charakter rynkowy i nie ma istotnego znaczenia okoliczność, iż ich wysokość odbiega od cen przeciętnie stosowanych przez inne lokalne warsztaty o zbliżonej kategorii. Tym bardziej, że pozwany nie wykazał w toku procesu, aby określona

na fakturach stawka roboczogodzin przyjęta została jedynie na potrzeby rozliczeń z ubezpieczycielami, co pozwoliłoby skutecznie zakwestionować jej rynkowy charakter.

W tej sytuacji Sąd I instancji uznał, że poniesione przez powoda koszty naprawy pojazdów, w zakresie przyjętych w umowie z warsztatami stawek wynagrodzenia za prace blacharsko-lakiernicze, mieściły się w ramach wypracowanego w orzecznictwie pojęcia niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, za które odpowiedzialność ponosić powinien ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności cywilnej bezpośredniego sprawcy szkody komunikacyjnej.

Reasumując przedstawione rozważania, Sąd Rejonowy ocenił powództwo jako uzasadnione i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty: 3.740,76 złotych w zakresie pierwszego z pozwów, 1.277,35 złotych w zakresie drugiego z pozwów, 761,38 złotych w zakresie trzeciego z pozwów oraz 1.795,80 złotych w zakresie czwartego z pozwów, stanowiące pozostałą część należnego odszkodowania.

W odniesieniu do żądania zasądzenia odsetek ustawowych Sąd I instancji uwzględnił, iż zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), świadczenie odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń wynikające z umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego powinno być spełnione w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie.

Mając zatem na uwadze, iż powód skierował do pozwanego pisma zawierające informacje o przelewie wierzytelności oraz o wysokości poszczególnych faktur VAT z tytułu naprawy w dniu 9 stycznia 2014 roku w zakresie pierwszego powództwa, w dniu 13 marca 2014 roku w zakresie drugiego powództwa, w dniu 31 marca 2014 roku w zakresie trzeciego powództwa oraz w dniu 29 kwietnia 2014 roku w zakresie czwartego powództwa, zakładając 4 dniowy termin dostarczania przesyłek, świadczenie odszkodowawcze pozwanego stało się wymagalne po upływie 30 dni od tej daty, tj. odpowiednio z dniem 13 lutego 2014 roku, 17 kwietnia 2014 roku, 4 maja 2014 roku, 3 czerwca 2014 roku. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą (wyrok – k. 193 – 195, tom I; uzasadnienie – k. 204 – 218, tom II).

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt I ppkt. 1 ponad kwotę 1.923,01 złotych, w pkt II ppkt 1 ponad kwotę 723,24 złotych, w pkt III ppkt 1 ponad kwotę 373,82 złotych i w pkt IV ppkt 1 ponad kwotę 788,66 złotych.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa:

1. materialnego, tj. art. 824¹ § 1 k.c. w związku z art. 363 § 1 k.c. oraz art. 361 k.c. i art. 354 § 2 k.c. poprzez błędną ich interpretację i zasądzenie na rzecz powoda kwoty pociągającej dla zobowiązanego nadmierne koszty i przekraczającej wysokość poniesionej szkody;
2. procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie z pominięciem stanowiska biegłego wyrażonego w sprawie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w części, tj. ponad kwoty: w pkt I 1 ponad kwotę 1.923,01 zł, w pkt II 1 ponad kwotę 723,24 zł, w pkt III 1. ponad kwotę 373,82 zł, w pkt IV 1. ponad kwotę 788,66 zł, oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu stosownie do wyniku sprawy;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych oraz kosztów opłaty sądowej od apelacji.

ewentualnie

3. uchylenie przedmiotowego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu (apelacja – k. 225 – 226 odw.).

W piśmie procesowym powódki będącym odpowiedzią na apelację pozwanej strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych (pismo procesowe powódki – k. 236 – 240).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się zasadna, co skutkowało zmianą rozstrzygnięcia w zakresie roszczenia głównego i zasądzonych kosztów procesu.

Rację ma skarżący zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie z pominięciem stanowiska biegłego wyrażonego w sprawie.

Spór w niniejszych, połączonych sprawach koncentrował się wokół zasadności zastosowania stawek za roboczogodzinę za naprawę uszkodzonych pojazdów w wyniku zaistnienia zdarzeń powodujących szkody. Pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności względem powoda za zaistniałe w dniach: 11 sierpnia 2013 roku, 15 stycznia 2014 roku, 13 lutego 2014 roku oraz 17 marca 2014 roku szkody, podnosząc jedynie, że roszczenia powoda nie były uzasadnione w świetle stawek obowiązujących na rynku lokalnym za naprawę pojazdów.

Ze względu na rozbieżności twierdzeń stron co do wysokości stawek za roboczogodzinę, Sąd pierwszej instancji słusznie dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości kosztów napraw pojazdów samochodowych na okoliczność ustalenia rynkowej stawki za roboczogodzinę napraw blacharskich, mechanicznych i lakierniczych stosowanych na rynku lokalnym w przypadku każdej z napraw uszkodzonych pojazdów, wnioskowany zarówno przez powoda w pozwie jak i przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym. Według ustaleń biegłego sądowego na rynku działają trzy kategorie warsztatów: małe i średnie, przeważnie przydomowe oraz duże, dobrze wyposażone warsztaty, niejednokrotnie pracujące na rzecz dealerów, warsztaty dealerskie – autoryzowane. Biegły wskazał, że niewątpliwie serwis (...) należy do drugiej z wymienionych powyżej kategorii i nie może być traktowany na równi z małymi warsztatami, ze względu na koszt utrzymywania wysokich standardów obsługi, wyposażenia i hali warsztatowej. Biegły uznał za zasadne przyjęcie dla tego warsztatu do rozliczenia stawki na poziomie 130,00 złotych netto. Ponadto biegły podał, iż A. (...) należy również do kategorii dużych warsztatów nieautoryzowanych, jest podwykonawcą napraw dla (...), nie posiada jednak tak eksponowanych warunków lokalowych jak (...). Wobec tego biegły uznał, iż adekwatną stawką tego warsztatu jest 120,00 złotych netto za rbg pracy. Ponadto zauważył, iż zastosowane przez (...) i (...) stawki nie występują na rynku lokalnym nawet w warsztatach autoryzowanych.

Należy mieć przy tym na uwadze, że biegły wydał swoją opinię po dokonaniu analizy stawek, stosowanych w warsztatach niezależnych, wskazanych w opinii. W nawiązaniu do powyższego, biegły wykonał w systemie A. kalkulację naprawy pojazdów, opartą na ocenie technicznej pozwanej firmy ubezpieczeń, z zastosowaniem części oryginalnych z logo producenta pojazdu i ze stawką 130 złotych netto za roboczogodzinę pracy, i na podstawie tak przeprowadzonych wyliczeń biegły stwierdził, że uzasadniony koszt naprawy, przy użyciu części oryginalnych z logo producenta pojazdu, wynosił odpowiednio 18.193,91 złotych, 5.835,15 złotych, 2.177,39 złotych i 11.033,11 złotych. Zatem biegły wskazał, iż w jego ocenie do dopłaty pozostały kwoty 1.923,01 złotych, 723,24 złotych, 373,82 złotych i 788,66 złotych. Również w ustnej uzupełniającej opinii biegły wskazał, że w naprawach blacharsko – lakierniczych w przypadku (...) i A. takie stawki nie występują nie tylko w Ł., ale w P. i w W.. W ocenie biegłego generalnie stawki w autoryzowanych serwisach są wyższe od występujących w pozostałych firmach. Ponadto biegły podał, że serwisy nie

stosują takiej stawki wobec indywidualnego klienta płacącego gotówką (k. 190). Najistotniejsze zaś, że w swojej ustnej opinii biegły nie zmienił stanowiska, popierając wnioski opinii pisemnej.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że szkoda, uszczerbek w dobrach majątkowych ma charakter obiektywny - powstaje i istnieje w określonym rozmiarze wynikającym z rynkowej wartości dóbr. Szkodę, w rozumieniu art. 361 k.c. stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by w jego majątku istniał, gdyby to zdarzenie nie miało miejsca. Zatem stosowane stawki przez warsztaty naprawcze wobec osób fizycznych, które same naprawiają uszkodzone pojazdy winny być tożsame ze stawkami przyjętymi jako podstawa rozliczeń w trybie bezgotówkowym przez zakład naprawczy. Brak jest w tej sytuacji podstaw, aby jako podstawę do wyliczenia wysokości odszkodowania przyjąć stawki za roboczogodzinę w wysokości 165, 175 złotych netto, które nie pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniami wywołującymi szkodę. Błędne jest przy tym stanowisko Sądu Rejonowego, z którego wynika, że skoro serwis (...), jako warsztat naprawczy, prowadzi działalność gospodarczą na terenie P. i stosuje stawki za roboczogodzinę w wysokości 165, 175 złotych netto, to w ten sposób warsztat kształtuje lokalne ceny usług naprawy pojazdów. Nie ma podstaw do przyjęcia, że stawki powyższe mają charakter rynkowy i winny być przez to uwzględniane jako właściwe na danym rynku.

Z całą mocą należy podkreślić, że winno się stosować dla wszystkich podobne ceny, nie ma możliwości żeby sporządzać kalkulacje dla różnych płatników w oparciu o inne stawki.

W świetle powyższych rozważań zasadny był podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 824¹ § 1 k.c. w związku z art. 363 § 1 k.c. oraz art. 361 k.c. i art. 354 § 2 k.c. poprzez błędną ich interpretację i zasądzenie na rzecz powoda kwoty pociągającej dla zobowiązanego nadmierne koszty i przekraczającej wysokość poniesionej szkody.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy uznał apelację pozwanego za uzasadnioną w całości i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskami apelacji. W efekcie powód przegrał w poszczególnych sprawach w 51,4 %, 56,62 %, 49,1 % i 43,9 %.

Sąd Okręgowy zmienił również rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I Instancji, dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, na podstawie art. 100 k.p.c. uwzględniając koszty poniesione zarówno przez powoda, jak i przez pozwanego, oraz stosunek (51,4 %, 56,62 %, 49,1 % i 43,9 %), w jakim strona pozwana wygrała w postępowaniu przed Sądem I instancji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 742,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w każdej z czterech połączonych spraw stosownie do wartości przedmiotu zaskarżenia oraz opłata od apelacji.